

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **K. S.**

proti

žalovanému **Policejní prezidium České republiky,**
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 14. 12. 2015,
č. j. PPR-16056-15/ČJ-2015-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 14. 12. 2015, č. j. PPR-16056-15/ČJ-2015-990131, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu.

1. Ředitel Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR (dále také jen „ÚOÚČ“) vydal dne 21. 4. 2015 rozhodnutí č. j. 1191/2015, kterým podle § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“ nebo „zákon“) zamítl žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za služby přesčas nařízené v důležitém zájmu služby podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru od 1. 1. 2007 do 30. 11. 2014 nejvýše v rozsahu 150 hodin v každém uvedeném kalendářním roce (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ve vztahu k nařízené službě přesčas konané od 1. 1. 2007 do 19. 1. 2012 se s odkazem na § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru dovolal promlčení tohoto práva. Žádost byla ÚOÚČ doručena dne 20. 1. 2015 (žádost samotná datována k 15. 1. 2015).
2. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015, č. j. PPR-16056-15/ČJ-2015-990131 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“).
3. Žalobce se s tímto výsledkem nespokojil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 5. 2. 2016 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce proti napadenému rozhodnutí zaprvé namítá, že se žalovaný nezabýval množstvím přesčasových hodin, které u ÚOÚČ ročně příslušníci odpracovali na stálých stanovištích, které se střežili v nepřetržitém režimu, čímž záměrně přehlíží skutečnost nemožnosti zajistit běžný výkon služby bez vykonání přesčasové práce (z důvodu nedostatku policistů u útvaru). Z výpovědí npor. Mgr. L. B. a npor. Mgr. P. T. vyplývá, že vzhledem k uděleným dovoleným, pracovním neschopnostem a služebním volnům nebude možné zajistit řádný výkon služby zbylými příslušníky. K nařizování přesčasové práce tak docházelo z důvodu vědomého podplánování počtu policistů, kteří byli potřební k zajištění řádného výkonu služby.
5. Zadruhé namítá, že se žalovaný zavádějícím způsobem snaží u přezkoumávaných přesčasových hodin vyvolat dojem jejich výjimečnosti a mimořádnosti, skutečnost je ale taková, že o potřebě zajistit řádný výkon služby na pevném stanovišti službou přesčas byla vědomost nejméně 5 dní před samotným konáním služby přesčas, a tudíž se nemohlo jednat o nenadálou a výjimečnou situaci, která by bezprostředně vznikla v uvedený den přescasu.
6. Zatřetí namítá, že se žalovaný nezabýval skutečnostmi, které vyplynuly z výsledku svědků, npor. Mgr. L. B. a npor. Mgr. P. T., ohledně zaznamenávání odpracovaných hodin do systému Ekis Web II. Z těchto výpovědí bylo přitom zjištěno, že v systému uvedené hodiny nejsou zaznamenávány dle skutečnosti, ale jsou upravovány podle potřeb útvaru (přičemž policisté reálně odpracovali více hodin). Svědci shodně uvedli, že služby začínají standardně v 7:30 ranní instruktáží nastupujících policistů. V systému Ekis Web II

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

je ale uveden zápis od 8:00 do 8:00 následujícího dne. Fyzicky ani není možné, aby služba začínala až v okamžik, kdy má příslušník již držet stráž na pevném stanovišti.

7. Začtvrté namítá, že správní orgán v rozhodnutí uvádí skutečnosti, které nejsou součástí spisového materiálu, a tudíž není patrné, jak k uvedeným závěrům dospěl. Jedná se o následující skutečnosti: uváděný důvod přesčasu – mimořádná dovolená (u doložených kopií žádank o udělení dovolené je vždy uvedeno, že se jedná o dovolenou řádnou). Argument, že mimořádná dovolená je každá dovolená, o kterou příslušník požádá méně než 15 dní předem je zcela nelogický, jelikož o dovolenou se standardně žádalo jednu, maximálně dvě služby předem (což vždy bylo méně než 15 dnů). *De facto* všechny dovolené by tak byly mimořádné.
8. Zapáté namítá, že žalovaný spokojil s analýzou přesčasové práce vypracovanou u útvaru a nepozastavil se nad skutečností, že za roky 2011 a 2012 nejsou k uvedené analýze žádné podklady, tedy není zřejmé, na základě čeho byla analýza vypracována. Za rok 2013 jsou potom mezi analýzou a zajištěným důkazním materiálem v sešitu přesčasů hrubé rozpory, kdy je v analýze jako důvod přesčasu uváděn jiný příslušník, než v kopii požadavků.
9. Zašesté namítá, že tříletou promlčecí lhůtu považuje za diskriminační a v rozporu s dobrými mravy, přičemž žádá o proplacení přesčasových hodin již od r. 2007.
10. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním doručeným městskému soudu dne 18. 3. 2016. K žalobním námitkám v něm uvedl následující:
11. Z podkladů, ze kterých žalovaný vycházel (knihy služeb, plány služeb, žádosti o udělení dovolené / služebního volna a vyjádření služebního funkcionáře), vyplývá, proč žalobci byla nařízena ta které hodina přesčasu; žalovaný se jednotlivými hodinami služby zabýval, jak je zřejmé z napadeného rozhodnutí. V případech, kdy žalobce vykonával službu přesčas za nepřítomné příslušníky, byla převážným důvodem nepřítomnost několika příslušníků v jeden den (např. z důvodu náhlé nemoci nebo neplánovaně čerpané dovolené. Žalobce byl zařazen v odboru ochrany zastupitelských úřadů a určených objektů, přičemž zajištění ochrany těchto objektů je prioritou, která vyplývá i z mezinárodních smluv; žalobcova služba přesčas tak byla v důležitém zájmu služby.
12. Na nařízení služby přesčas se v souladu s § 171 písm. h) zákona o služebním poměru nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru – je tedy možné akceptovat toliko rámcové uvedení důvodů nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu (např. v knize služeb). Model systematizace útvaru, ke kterému byl žalobce zařazen, je odlišný od modelu systematizace operačních středisek (kterých se týká zatímní judikatura). Operační střediska pracují se stabilním počtem příslušníků, který není třeba v mimořádných situacích měnit; u žalobcova útvaru nařizování služby přesčas ovlivňuje mnoho proměnných, které lze jen stěží předvídat. Některé události jsou nahodilé a útvar, který beztak čítá asi 1200 příslušníků, nemůže mít v záloze desítky příslušníků pro případné nasazení.
13. U útvaru neexistoval dlouhodobý podstav. Počet systematizovaných služebních míst odpovídá běžnému výkonu služby. V okamžiku, kdy se krátkodobě, neočekávaně a výjimečně změnila běžná podmínky výkonu služby, jde o vybočení z normálu. Prvostupňové rozhodnutí se podrobně zabývá personální situací u žalobcova útvaru; z analýzy vyplývá, že volná služební místa byla pravidelně doplňována; zajistit vždy 100% obsazenost není u tak velkého útvaru prakticky možné. Žalovaný také upozorňuje, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

přijímací řízení trvá 3 až 4 měsíce, vyřízení žádosti o převedení potom 2 a ž 3 měsíce, na pokles počtu příslušníků tak není možné reagovat ze dne na den.

III.

Obsah správního spisu a rozhodnutí správních orgánů

14. Městský soud nyní rekapituluje, jaké služby přesčas byly žalobci nařizeny v období od 1. 10. 2011 do 31. 11. 2014 (ukončení služebního poměru), s tím, jak je každá jednotlivá služba přesčas odůvodněna v prvostupňovém rozhodnutí a jaké podklady jsou k ní založeny ve správním spisu. Jako důvody nařízení služby přesčas jsou uváděny: mimořádný zástup za příslušníka v neschopnosti k výkonu služby podle § 78 zákona o služebním poměru (PN); příslušníka, kterému bylo uděleno služební volno (SV); příslušníka čerpajícího mimořádnou dovolenou podle § 65 zákona (MMŘD); příslušníka na ozdravném pobytu podle § 80 zákona; (RE) a dále zhoršená bezpečnostní situace. Příslušník, za kterého byla služba přesčas konána je označen vždy osobním evidenčním číslem (OEČ). Přehled odsloužených hodin (vždy plán a skutečnost) u jednotlivých příslušníků byla zaznamenávána v systému Ekis II Web.
15. Podle výpisu nařízených služeb přesčas bylo žalobci v r. 2007 nařízeno celkem 129 hodin přesčas, v r. 2008 celkem 160 hodin přesčas, v r. 2009 celkem 425,5 hodiny přesčas, v r. 2010 celkem 231,5 hodiny přesčas, v r. 2011 celkem 118, 5 hodiny, v r. 2012 celkem 561,5 hodiny, v r. 2013 celkem 545 hodin a v r. 2014 celkem 72 hodin.
16. V roce 2011 od 1. 10. byly žalobci nařizeny služby přes čas v celkovém rozsahu 30, 5 hodiny. Celkový počet hodin nařízených služeb přesčas za rok 2011 uveden není. Konkrétně se jednalo o tyto služby přesčas:
 - a) Služba přesčas konaná ve dnech 20. a 21. 11. 2011 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 322148 v PN na 3. skupině 1. oddělení ÚOÚZ. V prvostupňovém rozhodnutí je rovněž uvedeno, že se konalo protestní shromáždění před ZÚ Běloruska. V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena. Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti není ve spisu založeno, neboť bylo skartováno. Z výpisu systému Ekis II Web vyplývá, že příslušník OEČ 322148 byl v PN po celý měsíc listopad.
 - b) Služba přesčas konaná dne 19. 12. 2011 v délce trvání 6,5 hodiny za příslušníka OEČ 310933 v PN na 3. skupině 1. oddělení. V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena. Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti není ve spisu založeno, neboť bylo skartováno. Z výpisu systému Ekis II Web vyplývá, že příslušník OEČ 310933 byl v PN od 2. do 26. 12.
17. V roce 2012 byly žalobci nařizeny služby přes čas v celkovém rozsahu 150 hodin (do limitu stanoveného v § 54 odst. 1 zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017). Konkrétně se jednalo o tyto služby přesčas:
 - a) Služba přes čas konaná ve dnech 9. a 10. 1. 2012 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 301407 na 3. skupině 1. oddělení, který čerpal MMŘD od 9. 1. do 11. 1. 2012 (požádal 4. 1. 2012) – jak vyplývá z žádosti o udělení dovolené; v té je rovněž jako důvod žádosti uvedena

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„ŘD 2011“ (tedy zřejmě řádná dovolená z r. 2011). V uvedeném měsíci nebylo ve skupině obsazeno 1 služební místo.

- b) Služba přes čas konaná ve dnech 14. a 15. 1. 2012 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 322826 v PN na 3. skupině 1. oddělení. V uvedeném měsíci nebylo ve skupině obsazeno 1 služební místo. Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti není ve spisu založeno, neboť bylo skartováno. Z výpisu systému Ekis II Web vyplývá, že příslušník OEČ 322826 byl v PN po celý měsíc leden.
- c) Služba přesčas konaná dne 25. 1. 2012 v délce trvání 5 hodin nařízená z důvodu zhoršené bezpečnostní situace před ZÚ Kuba; při protestním shromáždění došlo k posílení výkonu služby. O tom svědčí situační zpráva založená ve správním spisu.
- d) Služba přesčas konaná dne 5. 2. 2012 v délce trvání 8 hodin nařízená z důvodu zhoršené bezpečnostní situace před ZÚ Sýrie. O tom svědčí situační zpráva založená ve správním spisu.
- e) Služba přes čas konaná ve dnech 13. a 14. 2. 2012 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 243332 čerpajícího SV podle § 68 odst. 5 písm. a) zákona (darování krve) na 3. skupině 1. oddělení. O tom svědčí jednak žádost o udělení služebního volna ze dne 13. 2. 2012 a rovněž potvrzení o darování krve z téhož dne (založeno ve správním spisu). V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena.
- f) Služba přesčas konaná ve dnech 18. a 19. 2. 2012 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 322826 v PN na 3. skupině 1. oddělení ÚOÚZ. V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena. Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti není ve spisu založeno, neboť bylo skartováno. Z výpisu systému Ekis II Web vyplývá, že příslušník OEČ 322826 byl v PN po celý měsíc únor.
- g) Služba přes čas konaná dne 4. 3. 2012 v délce trvání 14 hodin za příslušníka OEČ 240434 na 3. skupině 1. oddělení, který čerpal MMŘD od 4. 3. do 6. 3. 2012 (požádal 28. 2. 2012) – jak vyplývá z žádosti o udělení dovolené; v té je rovněž jako důvod žádosti uvedena „čerpání ŘD za rok 2011“. V uvedeném měsíci nebylo ve skupině obsazeno 1 služební místo. V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena.
- h) Služba přes čas konaná ve dnech 24. a 25. 3. 2012 v délce trvání 18 hodin za příslušníka OEČ 243332 čerpajícího SV podle § 70 odst. 2 písm. f) zákona (ošetřování člena rodiny) na 3. skupině 1. oddělení, a to ve dnech 20. 3. až 28. 3. 2012. O tom svědčí jednak žádost o udělení služebního volna ze dne 20. 3. 2012 a rovněž rozhodnutí o potřebě ošetřování z 23. 3. 2012 (založeno ve správním spisu). V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena.
- i) Služba přesčas konaná dne 13. 4. 2012 v délce trvání 9 hodin za příslušníka OEČ 322826 v PN na 3. skupině 1. oddělení ÚOÚZ. V prvostupňovém rozhodnutí je rovněž uvedeno, že v tento den se konal plánovaný happening před ZÚ Indie. V uvedeném měsíci nebylo ve

skupině obsazeno 1 služební místo. Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti není ve spisu založeno, neboť bylo skartováno. Z výpisu systému Ekis II Web vyplývá, že příslušník OEČ 322826 byl v PN po celý měsíc duben.

18. V roce 2013 byly žalobci nařízeny služby přes čas v celkovém rozsahu 150 hodin (do limitu stanoveného v § 54 odst. 1 zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017). Konkrétně se jednalo o tyto služby přesčas:

- a) Služba přes čas konaná ve dnech 26. a 27. 1. 2013 v délce trvání 16,5 hodiny za příslušníka OEČ 243332 na 3. skupině 1. oddělení, který čerpal MMŘD od 26. 1. do 28. 1. 2013 (požádal 23. 1. 2013) – jak vyplývá z žádosti o udělení dovolené; v té je rovněž jako důvod žádosti uvedena „ŘD“ (tedy zřejmě řádná dovolená). V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena.
- b) Služba přes čas konaná ve dnech 2. a 3. 3. 2013 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 314349 na 3. skupině 1. oddělení, který čerpal MMŘD od 2. 3. do 4. 3. 2013 (požádal 1. 3. 2013) – jak vyplývá z žádosti o udělení dovolené; v té je rovněž jako důvod žádosti uvedena „řádná dovolená“ V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena.
- c) Služba přesčas konaná ve dnech 7. a 8. 3. 2013 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 319231 v PN na 3. skupině 1. oddělení ÚOÚZ. V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena. Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vyplývá, že příslušník OEČ 319231 byl neschopen práce od 25. 2. 2013 do 5. 4. 2013, přičemž rozvrh služby na měsíc březen byl fixován dne 20. 2. 2013.
- d) Služba přesčas konaná dne 21. 3. 2013 v délce trvání 4,5 hodiny za příslušníka OEČ 302693 v PN na 1. skupině 1. oddělení ÚOÚZ. V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena. Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vyplývá, že příslušník OEČ 319231 byl neschopen práce od 6. 3. 2013; podle výpisu ze systému Ekis II Web byl tento příslušník v PN až do konce měsíce.
- e) Služba přesčas konaná ve dnech 22. a 23. 3. 2013 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 282367, který byl vyslán na RE, na 3. skupině 1. oddělení ÚOÚZ. V prvostupňovém rozhodnutí je rovněž uvedeno, že v těchto dnech byla zvýšena ochrana objektů ZÚ z důvodu možných útoků na takovéto objekty v Evropě. V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena. Z výpisu systému Ekis II Web vyplývá, že příslušník OEČ 282 367 byl na ozdravném pobytu ve dnech 11. až 24. 3. 2013.
- f) Služba přes čas konaná ve dnech 26. a 27. 3. 2013 v délce trvání 18 hodin za příslušníka OEČ 321213 na 2. skupině 1. oddělení, který čerpal MMŘD dne 26. 3. 2013 (požádal 21. 3. 2013) – jak vyplývá z žádosti o udělení dovolené; v té je rovněž jako důvod žádosti uvedena „ŘD 2012“ (tedy zřejmě řádná dovolená za rok 2012). V prvostupňovém rozhodnutí je rovněž uvedeno, že v těchto dnech byla zvýšena ochrana objektů ZÚ

z důvodu možných útoků na takovéto objekty v Evropě. V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena.

- g) Služba přes čas konaná ve dnech 16. a 17. 4. 2013 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 243332 na 3. skupině 1. oddělení, který čerpal MMŘD od 16. 4. do 18. 4. 2013 (požádal 10. 4. 2013) – jak vyplývá z žádosti o udělení dovolené; v té je rovněž jako důvod žádosti uvedena „ŘD 2013“ (tedy zřejmě řádná dovolená za rok 2013). Rovněž nařízena bezpečnostní akce k zajištění bezpečnosti chráněné osoby. V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena.
- h) Služba přes čas konaná dne 21. 4. 2013 v délce trvání 15 hodin za příslušníka OEČ 322994 na 3. skupině 1. oddělení, který čerpal MMŘD od 21. 4. do 23. 4. 2013 (požádal 16. 4. 2013) – jak vyplývá z žádosti o udělení dovolené; v té je rovněž jako důvod žádosti uvedena „ŘD 2013“ (tedy zřejmě řádná dovolená za rok 2013). V uvedeném měsíci byla skupina plně obsazena.

19. V roce 2014 byly žalobci nařízeny služby přes čas v celkovém rozsahu 72 hodin. Konkrétně se jednalo o tyto služby přesčas:

- a) Služba přes čas konaná dne 22. a 23. 1. 2014 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 310427 na 3. skupině 1. oddělení, který čerpal MMŘD od 22. 1. do 24. 1. 2014 (požádal 16. 1. 2014) – jak vyplývá z žádosti o udělení dovolené; v té je rovněž jako důvod žádosti uvedena „ŘD 2013“ (tedy zřejmě řádná dovolená za rok 2013). Vedle toho byla také přijata preventivní opatření přijatá před ZÚ Ukrajiny. V uvedeném měsíci nebyla obsazena čtyři služební místa.
- b) Služba přes čas konaná ve dnech 27. a 28. 1. 2014 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 282793 čerpajícího SV podle § 70 odst. 2 písm. f) zákona (ošetřování člena rodiny) na 3. skupině 1. oddělení, a to ve dnech 27. 1. až 3. 2. 2014. O tom svědčí jednak (dodatečně vyplněná) žádost o udělení služebního volna ze dne 6. 2. 2014 a rovněž rozhodnutí o potřebě ošetřování z 3. 2. 2014 (založeno ve správním spisu). Vedle toho také bylo třeba zajistit recepci ZÚ Ukrajiny. V uvedeném měsíci nebyla obsazena čtyři služební místa.
- c) Služba přesčas konaná ve dnech 1. a 2. 2. 2014 v délce trvání 24 hodin za příslušníka OEČ 318710 v PN na 3. skupině 1. oddělení ÚOÚZ. V uvedeném měsíci nebyla obsazena čtyři služební místa. Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vyplývá, že příslušník OEČ 318710 byl neschopen práce od 28. 10. 2013; podle výpisu ze systému Ekis II Web byl tento příslušník v PN až do konce měsíce.

IV.

Posouzení žaloby.

20. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný na

výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nijak nereagovali, ani soud neeviduje jiné jejich prohlášení.

21. Žaloba je důvodná.
22. Městský soud považoval za účelné se na prvním místě vypořádat s **otázkou, zda část žalobcem uplatňovaného práva již byla promlčena**, konkrétně právo na doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2007 do 19. 1. 2012, tak jak bylo promlčení namítnuto ředitelem ÚOÚČ v prvostupňovém rozhodnutí a potvrzené v napadeném rozhodnutí. Žalobce oprávněnost námítky promlčení zpochybnil v šesté žalobní námitce.
23. Podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, ve znění účinném do 31. 12. 2017, *[p]říslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.*
24. Podle § 125 odst. 1 zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, *[p]říslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná. Nadpis tohoto ustanovení zní: Náhradní volno a služební příjem za službu přesčas.*
25. Podle § 128 odst. 1 zákona, *[s]lužební příjem je splatný zpětně za měsíční období, a to ve výplatním termínu, který stanoví vedoucí bezpečnostního sboru, nejpozději však do konce kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém příslušníkovi nárok na služební příjem nebo na některou jeho složku vznikl. Případně-li výplatní termín na sobotu, neděli nebo svátek, je služební příjem splatný v den výkonu služby, který předchází výplatnímu termínu.*
26. Podle § 206 odst. 1 zákona, *[p]rávo se promlčí, jestliže nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě. K promlčení práva se přihlídně jen v případě, že bezpečnostní sbor nebo účastník, vůči němuž se právo uplatňuje, se práva promlčení dovolá. Promlčené právo nelze v takovém případě přiznat.*
27. Podle § 206 odst. 2 zákona, *[j]estliže příslušník uplatní svoje právo a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí lhůta po dobu řízení neběží. To platí i o právu, které bylo pravomocně přiznáno a pro které se vede řízení k nařízení výkonu rozhodnutí.*
28. Podle § 207 odst. 1 zákona, *[l]hůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí 3 roky, není-li stanoveno jinak.*
29. Podle § 207 odst. 2 zákona, *[l]hůta pro uplatnění nároku na jednotlivá opětuující se plnění činí 3 roky ode dne jejich splatnosti.*
30. Městský soud předně uvádí, že uplatnění námítky promlčení služebním funkcionářem není v rozporu s dobrými mravy, jak namítá žalobce. Ust. § 206 odst. 1 zákona předpokládá, že námítku promlčení může vznést „bezpečnostní sbor“. V daném případě námítku vznesl ředitel ÚOÚČ v prvostupňovém rozhodnutí.
31. Nejvyšší správní soud v minulosti dospěl k následujícím závěrům: V rozsudku ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 As 4/2015-26 se Nejvyšší správní soud zabýval soukromoprávním původem institutu promlčení; uvedl přitom následující: „Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že ač žalovaný ve správním řízení sám rozhodoval o nároku vůči němu uplatněnému, jedná se o nárok, u něhož je jednou z možných zábran prosazení nároku uplatnění námítky promlčení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Promlčení je institut původu soukromoprávního, byť se uplatňuje někdy i v právu veřejném (viz např. § 70 dřívějšího zákona o správě daní a poplatků). Znakem promlčení je, že nárok se stane nevymahatelným, pokud příslušná osoba (ten, kdo má na základě nároku plnit věřiteli) promlčení namítne, tj. učiní příslušný projev vůle vůči věřiteli. Ostatně zákon č. 221/1999 Sb., podle něhož žalovaný rozhodoval, v § 159 odst. 1 předpokládá, že je třeba se promlčení dovolat, a pokud se tak stane, nelze nárok přiznat. Na tom také stála správní rozhodnutí v dané věci.“

32. V rozsudku ze dne 13. 9. 2018, č. j. 5 As 216/2017-19, Nejvyšší správní soud konstatoval následující: „*Hmotněprávní námitka promlčení tedy byla účinně uplatněna, byť se tak stalo (ne zcela vhodně) prostřednictvím procesního prvostupňového rozhodnutí (uvedené ovšem judikatura toleruje; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 As 148/2017-22). Námitka promlčení se tedy nepochybně dostala nejpozději doručením prvostupňového rozhodnutí do procesní sféry žalobce, který na ni reagoval na str. 12 svého odvolání.*“
33. Ve světle citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu městský soud uzavírá, že námitka promlčení byla v řízení před správními orgány uplatněna řádně. Současně ze správního spisu nevyplývá, že by byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy; žalobce konečně ani toto své tvrzení nijak blíže nespecifikuje (neuvádí, jaké konkrétní okolnosti jeho případu podle něj svědčí o tom, že by uplatnění námítky promlčení bylo v rozporu s dobrými mravy). Stejně tak Městský soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že tříletá promlčecí lhůta stanovená v § 207 odst. 2 zákona je diskriminační. Soudní moc obecně není povolána k tomu, aby posuzovala, zda zákonodárcem přijaté právní normy jsou správné či nikoliv, soudy jsou zákonem vázány (viz čl. 95 odst. 1 Ústavy); jistým korektivem je pouze možnost soudu, v případě, že považuje zákonnou úpravu za protiústavní, postoupit otázku ústavnosti k rozhodnutí Ústavnímu soudu (viz čl. 95 odst. 2 Ústavy). V uvedeném případě se tříletá promlčecí lhůta městskému soudu jako diskriminační nejeví, naopak takto dlouhá promlčecí lhůta je zcela běžná napříč právním řádem (srov. např. § 629 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).
34. Samostatnou otázkou ale je, zda řádně uplatněná námitka promlčení byla důvodná, resp. zda právo, jehož se žalobce domáhal, bylo skutečně promlčeno. Žádost o doplatek služebního příjmu za službu přesčas byla ÚOÚČ doručena dne 20. 1. 2015, právě toto datum (resp. den předcházející, tedy 19. 1. 2015) je proto referenční ve vztahu k posouzení, zda promlčecí lhůta u jednotlivých vznesených nároků uplynula či nikoliv (viz § 206 odst. 2 zákona). Zásadní je dále otázka, kdy žalobci vzniklo právo (resp. slovy zákona „nárok“) na služební příjem za službu přesčas a následně, kdy byl tento služební příjem splatný. Právě až se splatností služebního příjmu (nikoliv ode dne, kdy byla samotná služba přesčas vykonána) počíná běžet promlčecí lhůta, neboť až v tento den může být právo uplatněno poprvé (tomu odpovídá i znění § 207 odst. 2 zákona, které se vztahuje k opětujícím se plněním, kterým služební příjem bezpochyby je).
35. Z § 125 odst. 1 zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, vyplývá, že právo na služební příjem za službu přesčas příslušníku vzniká po uplynutí 3 měsíců od vykonání služby, za předpokladu, že v této době (nebo době jinak dohodnuté) není příslušníku poskytnuto náhradní volno. Splatnost služebního příjmu za službu přesčas potom nastane v souladu s § 128 odst. 1 zákona ve standardním výplatním termínu, nejpozději na konci následujícího kalendářního měsíce, kdy právo na služební příjem za službu přesčas vzniklo.

36. Ředitel ÚOÚČ si byl právě uvedeného zřejmě vědom, neboť v prvostupňovém rozhodnutí zařadil do posuzovaných služeb přesčas i služby vykonané v období od 1. 10. 2011 do 19. 1. 2012, a to právě s odkazem na § 125 odst. 1 zákona, přičemž (ne zcela přesně) konstatoval, že „nárok na poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas vzniká prvním dnem 4. kalendářního měsíce po výkonu služby přesčas“. Ředitel ÚOÚČ rovněž případně nepřímo upozornil na závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41, podle něhož: „Na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, má příslušník nárok na náhradní volno, případně na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která byla nařízena v rozporu se zákonem.“ (viz str. 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí). I přes tato konstatování ale ředitel ÚOÚČ v prvostupňovém rozhodnutí – z pohledu soudu poněkud nekonzistentně – ve výsledku prohlásil za promlčená práva na služební příjem za všechny služby přesčas konané až do 19. 1. 2012.
37. Městský soud se tedy zaměřil na služby přesčas konané od září 2011 do 19. 1. 2012; v tomto období žalobce vykonal služby ve dnech 10. – 11. 9. 2011 v délce trvání 24 hodin a dále dne 23. 9. 2011 v délce trvání 5 hodin (jak vyplývá z výpisu nařízených služeb přesčas) a poté služby uvedené v bodě 16 a v bodě 17 písm. a) a b) shora.
38. V případě služby konané ve dnech 10. – 11. 9. 2011 vzniklo žalobci právo (resp. vzniklo by – otázka, zda byly naplněny jiné podmínky pro vznik tohoto práva, není soudem na tomto místě řešena) na služební příjem podle § 125 odst. 1 zákona (v souladu s pravidly pro počítání času zakotvenými v § 211 zákona) 10., resp. 11. 12. 2011; splatnost v souladu s § 128 odst. 1 zákona nastala ve standardním výplatním termínu (který ale soud nezná), nejpozději však 30. 1. 2012. Obdobně je tomu se službou přesčas vykonanou dne 23. 9. 2011. V případě těchto služeb přesčas není zřejmé, zda právo na služební příjem za jejich vykonání bylo či nebylo promlčeno, a proto je třeba, aby se žalovaný touto otázkou znovu zabýval. Stežejní pro posouzení promlčení je přitom okolnost, kdy nastala splatnost služebního příjmu náležejícího za tyto služby.
39. V případě dalších služeb přesčas uvedených v bodě 16 a v bodě 17 písm. a) a b) shora je zjevné, že tříletá promlčecí lhůta ke dni podání žádosti (20. 1. 2015) neuplynula; již v případě nejdřívejší z těchto služeb vykonané ve dnech 20. a 21. 11. 2011 je totiž zřejmé, že právo na služební příjem za její vykonání nemohlo žalobci vzniknout dříve než 20., resp. 21. 2. 2012. V případě těchto služeb přesčas se tedy soud bude dále zabývat tím, zda se jednalo o služby přesčas nařízené v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 či nikoliv.
40. V případě služebního příjmu za služby přesčas konané od r. 2007 do září 2011 nemůže městský soud než uzavřít, že vznesená námitka promlčení byla oprávněná.
41. Dále se tedy městský soud zabýval tím, zda správní orgány **správně posoudily jednotlivé služby přesčas**, zda u nich byly splněny podmínky pro jejich nařízení, a tudíž za jejich vykonání v souladu s § 112 odst. 2 zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 nevzniklo žalobci právo na náhradní volno, resp. právo na služební příjem za službu přesčas ve smyslu § 125 odst. 1 zákona. Žalobce ve druhé žalobní námitce obecně zpochybňuje výjimečnost a mimořádnost nařízených služeb přesčas.
42. Služba přesčas může být podle § 54 odst. 1 zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 nařízena příslušníku pouze v *důležitém zájmu služby* v maximálním rozsahu 150 hodin v

kalendářním roce (mimo případy krizového stavu nebo výjimečné případy ve veřejném zájmu dle § 54 odst. 2, kdy lze nařídit službu přesčas i nad rámec tohoto limitu). V takovém případě nedochází k navýšení služebního příjmu, neboť při jeho stanovení je již s případnými přesčasovými hodinami počítáno (srov. § 112 odst. 2 zákona). Pokud však přesčasové hodiny uvedený limit přesáhnou, má příslušník nárok buď na náhradní volno, nebo na poměrnou část příslušného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku. Platí však také to, že na základě aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru per analogiam má příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která byla nařízena v rozporu se zákonem (tento závěr dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 Ads 11/2013 - 41).

43. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, čj. 6 Ads 151/2011 - 126, ztotožnil s názorem s názorem vysloveným v dřívějším rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, čj. 10 A 34/2010 - 28, o výjimečnosti nařízení služby přesčas, která vyplývá ze skutečnosti, že zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž identifikace výkon služby přesčas nařídit nelze. Podle krajského soudu v Českých Budějovicích musí být splněny následující podmínky, aby byla služba přesčas nařízena v souladu se zákonem o služebním poměru: 1) musí zde být důležitý zájem služby, 2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 3) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 4) maximální rozsah do 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu.
44. Podle § 201 odst. 1 zákona, [z]a důležitý zájem služby se považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.
45. K citovanému ustanovení Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015-63, uvedl (bod 39 rozsudku; zvýraznění doplnil městský soud): „*Službu přesčas lze nařídit pouze v důležitém zájmu služby, který je dán jen ve výjimečných případech. Konkrétně se jedná o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru, jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny.*“ Jako referenční pro posouzení mimořádnosti či výjimečnosti služby přesčas je ta skutečnost, zda při rozvrhu služeb na příští měsíc bylo možné předvídat konkrétní okolnost, pro kterou byla služba přesčas nařízena (žalobce tedy nepřipadně argumentuje, že absence byla známá vždy nejméně 5 dní předem a tudíž na ní mohl služební funkcionář včas zareagovat). Podle žalovaného (viz str. 8 napadeného rozhodnutí), byla služebním funkcionářům od září 2012 stanovena povinnost fixovat rozvrh směn vždy do 25. dne předcházejícího měsíce (konkrétní datum fixace rozvrhu potom vyplývá z výpisů ze systému Ekis Web II).
46. V případě služeb přesčas nařízených z důvodu **pracovní neschopnosti** jiného příslušníka shrnuje městský soud závěry dřívější judikatury správních soudů:
47. Předvídatelnost pracovní neschopnosti jiných příslušníků je dána tehdy pokud o ní služební funkcionář věděl „*při zpracování plánu rozvrhu základní doby služby na příští měsíc. Nastala-li tedy pracovní neschopnost příslušníků až po rozvržení doby služby na jednotlivé směny v dalším měsíci, jedná se o nepředvídatelnou situaci, kterou je možné řešit v souladu*

s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nařízením služby přesčas“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. As 447/2017-26, bod 41). Obdobný názor Nejvyšší správní soud vyjádřil i v dalších svých rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017-32, ve kterém uvedl (bod 29 rozsudku): „S ohledem na nahodilost a nepředvídatelnost pracovní neschopnosti nelze přisvědčit žalobci, že by mohlo být s případnou pracovní neschopností počítáno v počtu systematizovaných míst. Jde o prakticky jen těžko realizovatelnou myšlenku. Na absenci příslušníků z důvodu pracovní neschopnosti lze však celkem dobře reagovat nařízením služby přesčas.“

48. Např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 27. 9. 2018, č. j. 9 As 207/2018-20, Nejvyšší správní soud výše uvedený závěr doplnil následovně (bod 30 rozsudku; zvýraznění doplnil městský soud): „Pokud je naopak služebnímu funkcionáři při zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc známo, že některý z příslušníků je v pracovní neschopnosti, je na něm, aby tuto skutečnost promítl do rozvrhu služeb v tom smyslu, že jednotlivé služby rozdělí mezi příslušníky, jež má k dispozici. Takovou pracovní neschopnost totiž nelze ve smyslu výše uvedeného považovat za nepředvídatelnou právě proto, že je při rozvržení doby služby na jednotlivé směny služebnímu funkcionáři známa. Zpravidla bude služebnímu funkcionáři známa rovněž informace o předpokládané době trvání pracovní neschopnosti. Tuto může získat buďto přímo od zdravotně indisponovaného příslušníka nebo ji lze odvodit z obsahu rozhodnutí lékaře o dočasné pracovní neschopnosti, kde je pravidelně uváděno datum příštího ošetření nebo kontroly. Nelze tedy souhlasit s názorem stěžovatele, že by nebylo možné při plánování výkonu služby kalkulovat s tím, kdy zdravotně indisponovaný příslušník opět nastoupí do služby. [...] Dlouhodobá pracovní neschopnost tedy nemůže bez dalšího sama o sobě znamenat, že by byl v případě zástupu za daného příslušníka vždy automaticky naplněn důležitý důvod pro nařízení služby přesčas. Vždy bude záležet na konkrétních okolnostech dané pracovní neschopnosti, jejím průběhu a rozsahu informací, které má služební funkcionář při zpracování rozvrhu základní doby služby na příští měsíc.“
49. K obdobnému závěru potom dospěl městský soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2019, č. j. 10 Ad 3/2016-56, v němž uvedl (bod 68 rozsudku; zvýraznění doplnil městský soud): „V takovém případě je totiž nutno přísně rozlišovat mezi pracovní neschopností neočekávanou (nemoc, úraz), nebo pracovní neschopností, která byla bezpečnostnímu sboru známa (plánovaná operace a následná rekonvalescence). Přitom pouze v případech neočekávané pracovní neschopnosti lze nařídit službu přesčas v souladu s ust. § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru z důvodu nutnosti zastoupit indisponovaného příslušníka. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí, Prvostupňového rozhodnutí ani z obsahu správního spisu přitom není zřejmé, z jakého konkrétního důvodu byl ten který příslušník v pracovní neschopnosti tak, aby bylo možno ve vztahu k jednotlivým případům nařízení služby přesčas přezkoumat, zda bylo konkrétní situace možno posoudit jako náhlou nepřítomnost jiného příslušníka ve službě a posoudit pak případnou důvodnost nařízeného přesčasu žalobci v souladu s ust. § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru.“
50. Nutno ovšem poznamenat, že poněkud striktní závěr stran detailnosti odůvodnění správních rozhodnutí a kompletnosti spisové dokumentace, který učinil 10. senát městského soudu v citovaném rozsudku, je poněkud korigován dřívějším názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve výše citovaném rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017-32, který uvedl (bod 32 rozsudku; zvýraznění doplnil městský soud): „Ve výše zmíněném rozsudku sp. zn. 4 Ads 11/2013 Nejvyšší správní soud poukázal na neformálnost rozhodování o službě přesčas a ve vztahu k podkladům ve spise uvedl, že „po vedoucím

příslušníkovi je možné žádat alespoň rámcové vymezení určitého důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu, například v knize služeb. Takový požadavek umožňuje posouzení zákonnosti nařízení služby přesčas v řízení ve věcech služebního poměru a v soudním řízení správním a zároveň nepřináší výraznější administrativní zátěž, která by ohrožovala plnění jiných úkolů vedoucích příslušníků bezpečnostních sborů.“ V nynější věci je ve správním spise na CD založen výkaz, z něhož je patrné, kteří příslušníci byli v jednotlivé dny pracovní neschopní ze zdravotních důvodů, který Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako dostatečný. Zdůraznit lze, že žalobce v podané žalobě vůbec nezpochybňoval údaje ve správních rozhodnutích o tom, kteří příslušníci a kdy byli pracovní neschopní.“

51. Nutno podotknout, že ve vztahu k nařízeným službám přesčas z důvodu *pracovní neschopnosti* jiného příslušníka jsou ve správním spisu založena rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (pokud nebyla skartována); o trvání pracovní neschopnosti rovněž vypovídá výpis ze systému Ekis Web II. Ve světle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 258/2017-32 městský soud považuje shromážděné podklady stran pracovní neschopnosti obecně za dostatečné (konečně žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě konkrétně nezpochybnil, že pracovní neschopnost příslušníků, za které mu byly nařízeny služby přesčas, by nebyla nepředvídatelná). Není tedy na místě žalovanému paušálně vytknout, že měl u každé jednotlivé pracovní neschopnosti vést detailní evidenci o tom, zda se jednalo o „náhlou nepřítomnost“ či nikoliv (např. dopředu plánovaný lékařský zákrok) a z tohoto důvodu považovat všechny případy služeb přesčas z důvodu pracovní neschopnosti za nepřezkoumatelné. Soud bude tedy při přezkumu mimořádnosti (nepředvídatelnosti) pracovní neschopnosti vycházet z podkladů, které jsou založeny ve správním spisu; za nedostatečně odůvodněné (nepřezkoumatelné) bude považovat jenom ty případy, kdy ze samotných shromážděných podkladů ve správním spisu vyplyne přímá pochybnost o tom, že se o nepředvídatelnou situaci jednalo, resp. přímá pochybnost o tom, že služební funkcionář neměl informaci o pracovní neschopnosti již v době, kdy sestavoval rozvrh služeb. Jednotlivé služby přesčas z důvodu pracovní neschopnosti tedy soud posoudil takto:
52. V případě služby přesčas konané ve dnech 20. a 21. 11. 2011 (viz bod 16 písm. a) shora) z výpisu ze systému Ekis Web II vyplývá, že příslušník, za kterého byla služba přesčas nařízena, byl v pracovní neschopnosti celý měsíc (to je uvedeno i v napadeném rozhodnutí). Právě okolnost, že tento příslušník byl na dlouhodobější pracovní neschopnosti (celý měsíc listopad) zavdává pochybnost, zda služební funkcionář o pracovní neschopnosti tohoto příslušníka neměl vědomost již v době, kdy vytvářel rozvrh služeb na listopad 2011 (zda tento příslušník nebyl v pracovní neschopnosti již v předcházejícím měsíci). Posouzení této služby přesčas je tudíž nepřezkoumatelné.
53. V roce 2012 potom byly žalobci opakovaně nařizovány služby přesčas z důvodu pracovní neschopnosti příslušníka č. 322826, bylo tomu tak v případě služby přesčas konané ve dnech 14. a 15. 1. 2012 (viz bod 17 písm. b) shora); ve dnech 18. a 19. 2. 2012 (viz bod 17 písm. f) shora) a dne 13. 4. 2012 (viz bod 17 písm. i) shora); ze systému Ekis Web II vyplynulo, že příslušník č. 322826 byl v pracovní neschopnosti po celý měsíc leden, únor i duben. Jednalo se tedy zřejmě o příslušníka, který byl dlouhodobě práce neschopen; vzniká tak důvodná pochybnost, zda služební funkcionář o pracovní neschopnosti tohoto příslušníka neměl vědomost již v době, kdy vytvářel rozvrhy služeb na měsíc leden, únor a duben. Pokud by tuto vědomost měl (resp. nepodařilo se prokázat, že ji neměl), potom by

se nemohlo jednat o službu přesčas nařízenou v souladu s § 54 odst. 1 zákona. Posouzení těchto služeb přesčas je tudíž nepřezkoumatelné.

54. V případě služby přesčas konané dne 19. 12. 2011 (viz bod 16 písm. b) shora) vyplývá ze systému Ekis Web II, že příslušník, za kterého byla služba přesčas nařízena, byl v pracovní neschopnosti od 2. do 26. 12. 2011. V tomto případě přímá pochybnost nevzniká, a soud tudíž konstatuje, že služba přesčas byla nařízena v souladu s § 54 odst. 1 zákona. Obdobně je tomu tak v případě služeb přesčas konaných ve dnech 7. a 8. 3. 2013 (viz bod 18 písm. c), dne 21. 3. 2013 (viz bod 18 písm. d) shora) a ve dnech 1 a 2. 2. 2014 (viz bod 19 písm. c) shora).
55. Dále se městský soud zabýval službami přesčas nařízenými z důvodu **čerpání dovolené** jinými příslušníky. K otázce, zda čerpání dovolené jiným příslušníkem může představovat mimořádnou okolnost, a založit *důležitý zájem služby*, se vztahuje rovněž čtvrtá žalobní námitka. Konkrétně se potom jedná o služby přesčas vykonané žalobcem ve dnech 9 a 10. 1. 2012 (viz bod 17 písm. a) shora); dne 4. 3. 2012 (viz bod 17 písm. g) shora); ve dnech 26. a 27. 1. 2013 (viz bod 18 písm. a) shora); ve dnech 2. a 3. 3. 2013 (viz bod 18 písm. b) shora); ve dnech 26. a 27. 3. 2013 ; (viz bod 18 písm. f) shora) ve dnech 16 a 17. 4. 2013 (viz bod 18 písm. g) shora); dne 21. 4. 2013 (viz bod 18 písm. h) shora) a ve dnech 22. a 23. 1. 2014 (viz bod 19 písm. a) shora).
56. Nejvyšší správní soud stran otázky, zda čerpání dovolené jiným příslušníkem může být důvodem pro nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona, zaujal v minulosti jednoznačné stanovisko, a sice že nikoliv. V rozsudku ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 27/2017-31, svůj názor formuloval takto (bod 42 rozsudku; zvýraznění doplnil městský soud): „*Stěžovatel ve svém rozhodnutí uvedl, že ve dnech 19. 1. 2009, 8. 2. 2009, 9. 3. 2010 a 5. 2. 2011 byla žalobci nařízena služba přesčas, jelikož jiný příslušník čerpal dovolenou a žalobce jej měl zastoupit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že nejde o důvod nařízení služby přesčas v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Nařizování a čerpání dovolené je zcela běžnou záležitostí, není tedy naplněn požadavek výjimečnosti, který je spojený s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Kdy bude dovolená čerpána, si neurčuje příslušník sám. [...] Nejvyšší správní soud konstatuje, že samotná skutečnost čerpání dovolené jedním z příslušníků sboru není sama o sobě dostatečným důvodem pro nařízení služby přesčas jinému příslušníku. Čerpání dovolené je natolik běžnou součástí služby u policejního sboru, že je věcí státní správy policie, aby vyřešila personální otázky fungování policie tak, aby jen z důvodu čerpání dovolené u jednoho příslušníka nebyla jinému příslušníku nařizována služba přesčas.*“ K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud
57. Žalovaný nicméně nabízí jiný pohled, než vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Na str. 8 napadeného rozhodnutí uvádí, že v praxi se stává, že dovolená může být čerpána nejen z důvodu pracovní rekonvalescence, ale i z různých závažných osobních důvodů, jako např. úmrtí v rodině, nemoc osoby, na níž nelze čerpat zákonné ošetrovné apod. Je pochopitelné, že služební nadřízený takovému příslušníku dovolenou udělí (ačkoliv k tomu není ze zákona povinen). Žalovaný zde odkazuje na § 66 odst. 3 zákona o služebním poměru. Obdobně argumentuje již ředitel ÚOÚČ v prvostupňovém rozhodnutí na str. 9. Ten nadto doplňuje, že by bylo neetické požadovat po příslušnících, kteří takto čerpají mimořádnou dovolenou, aby byli nuceni své závažné osobní problémy zaznamenávat na žádanku o dovolenou; postačuje, pokud tento důvod ústně sdělí svému nadřízenému.

58. Podle § 66 odst. 3 zákona ve znění účinném do 31. 1. 2018, [s]lužební funkcionář nesmí určit čerpání dovolené na dobu, kdy je příslušník uznán neschopným ke službě, ani na dobu, po kterou je příslušnice na mateřské nebo rodičovské dovolené nebo příslušník na rodičovské dovolené. Na dobu ostatních důležitých osobních překážek ve službě může služební funkcionář určit příslušníkovi čerpání dovolené jen na jeho žádost.
59. Městský soud se v obecné rovině s žalovaným ztotožňuje, že dovolená může být udělena z mimořádných a nepředvídatelných důvodů, které naznačuje (např. úmrtí v rodině) a které se z části překrývají s důvody pro udělení služebního volna podle § 70 zákona. Nepříléhavě ale odkazuje na § 66 odst. 3 zákona. Ten totiž nezakotvuje možnost udělit příslušníku dovolenou z důvodu důležitých osobních překážek; jeho účelem je naopak zamezit obcházení ustanovení o služebním volnu podle § 70 zákona tím, že by na dobu, kdy má zaměstnanec nárok na služební volno pro důležitou osobní překážku, mu služební funkcionář nařídil čerpání dovolené. Dovolená, i když je o ní požádáno méně než 15 dní předem a i když se jedná o dovolenou žádanou z výše nastíněných důvodů, může být udělena bez dalšího při splnění podmínek uvedených v § 66 odst. 1 zákona (musí jít o dovolenou na žádost příslušníka). Takto čerpaná dovolená by skutečně byla způsobilá být důvodem, pro který může být jinému příslušníku nařízena služba přesčas podle § 54 odst. 1 zákona (konečně některý příslušník může z finančních důvodů preferovat čerpání dovolené namísto služebního volna; případně ji může čerpat z důvodu jiné důležité osobní záležitosti srovnatelné s těmi zakotvenými v § 70 zákona). Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu (viz bod 56 shora) hovoří primárně o běžně čerpané dovolené; nechává ale prostor i pro právě učiněný závěr, když uvádí, že čerpání dovolené není samo o sobě důvodem pro nařízení služby přesčas (čili není bez dalšího takovým důvodem).
60. Pokud tedy městský soud v obecné rovině připustil, že mimořádná dovolená udělená z výše nastíněných důvodů může být důvodem pro nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona, potom ale musí trvat na tom, aby takovýto mimořádný důvod dovolené byl z podkladů evidovaných k takovéto dovolené nebo k nařízené službě přesčas průkazný. Je sice pravda, že se může zdát neetické požadovat po příslušníku, aby do žádanky o dovolenou uváděl své osobní důvody; nicméně soud musí podotknout, že v žádance o služební volno musí být rovněž uvedeno, pro jakou důležitou osobní překážku se o služební volno žádá; je přitom zřejmé, že se nemusí jednat o konkrétní popis osobních záležitostí příslušníka, ale o prosté vytyčení důvodu bez nutnosti dalších podrobností.
61. V případech služeb přesčas uvedených v bodě 55 shora bylo jako důvod dovolené vždy uvedeno: „řádná dovolená“; takovýto záznam není oporou pro závěr, že se jednalo o důvod pro nařízení služby přesčas podle § 54 odst. 1 zákona. Městský soud proto uzavírá, že pokud žalovaný nedoloží konkrétní mimořádný důvod čerpání dovolené (viz výše) bude třeba, aby rozhodl žalobci za tyto služby přesčas v souladu s § 125 odst. 1 zákona doplatit služební příjem.
62. Městský soud na okraj poznamenává, že musí dát žalobci za pravdu (viz čtvrtá žalobní námitka), že mezi údaji uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí, ve kterém jsou všechny uvedené služby přesčas (viz bod 55 shora) nařízené z důvodu čerpání dovolené jiným příslušníkem označeny poznámkou MMŘD (tedy mimořádná dovolená), a údaji na jednotlivých žádankách o dovolenou, na kterých je uveden jako důvod čerpání zpravidla řádná dovolená (ŘD), je rozpor. Tento rozpor v označení ale nemá sám o sobě větší význam, relevantní je v tomto ohledu datum, kdy o dovolenou bylo požádáno; toto datum je patrné z jednotlivých žádanek.

63. Dále se městský soud zabýval službou přesčas nařízenou z důvodu, že jiný příslušník čerpal služební volno podle § 68 odst. 5 písm. a) zákona z důvodu **dárcovství krve**. Jednalo se o službu přesčas konanou ve dnech 13. a 14. 2. 2012.
64. Ve vztahu k tomuto důvodu jsou platné závěry, které učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2018 č. j. 9 As 207/2018-20 (bod 31 rozsudku): „*Některé situace mohou být za určitých okolností předvídatelné, jindy náhlé (např. dárcovství krve, výkon povinnosti svědka, doprovod člena rodiny do zdravotnického zařízení k vyšetření nebo ošetření, jestliže to nezbytně vyžaduje jeho věk nebo zdravotní stav). Není proto dost dobře možné poskytnout ve vztahu k jednotlivým důvodům obecně platný závěr, zda se jedná o předvídatelný a plánovaný důvod absence. Hodnocení u služebního volna musí brát vždy v potaz konkrétní důvod a okolnosti jeho poskytnutí.*“
65. V případě služby přesčas konané ve dnech 13. a 14. 2. 2012 (viz bod 17 písm. e) shora) je ve správním spisu založena žádost o udělení služebního volna ze dne 13. 2. 2012 a potvrzení o darování krve z téhož dne. Z těchto podkladů nevyplývá, že by se mělo jednat o odběr dopředu dlouho plánovaný, o kterém by měl mít služební funkcionář vědomost v době sestavování rozvrhu služeb. V souladu se závěrem učiněným v bodě 51 shora s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017-32 (citován v bodě 50 shora), podle kterého je u každého důvodu služby přesčas možné vyžadovat jen přiměřenou míru podkladů (tento důvod prokazujících), tak aby nedocházelo k zcela neadekvátní administrativní zátěži služebního orgánu, městský soud konstatuje, že má důvod služby přesčas konané ve dnech 13. a 14. 2. za dostatečně podložený, a že tedy tato služba byla nařízena v souladu s § 54 odst. 1 zákona.
66. Dále se městský soud zabýval službou přesčas nařízenou z důvodu, že jiný příslušník byl vyslán na **ozdravný pobyt** (viz § 80 zákona). Jednalo se o službu přesčas konanou ve dnech 22. a 23. 3. 2013.
67. K tomuto důvodu zaujal Nejvyšší správní soud jednoznačné stanovisko, když v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017-32, konstatoval následující (body 46 a 47 rozsudku; zvýraznění doplnil městský soud): „*Skutečnost, že bude třeba ozdravný pobyt poskytnout, není pro policejní sbor žádnou nečekanou událostí. Dobu čerpání ozdravného pobytu určuje služební funkcionář. Nelze proto souhlasit s tím, že by zde byl naplněn znak výjimečnosti nezbytný pro to, aby jen z důvodu zástupu příslušníka na ozdravném pobytu bylo možno nařídít jinému příslušníku službu přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena. Nejvyšší správní soud uvádí, že poskytnutí ozdravného pobytu dle § 80 odst. 1 zákona o služebním poměru je natolik běžnou součástí služby u policejního sboru, že je věcí státní správy policie, aby vyřešila personální otázky fungování policie tak, aby jen z důvodu poskytnutí ozdravného pobytu jednomu příslušníkovi nebyla jinému příslušníku nařizována služba přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena.*“
68. Městský soud se s tímto názorem plně ztotožňuje a uzavírá, že v případě služby konané ve dnech 22. a 23. 3. 2013 (viz bod 18 písm. e) shora) nebyl dán zákonný důvod pro její nařízení podle § 54 odst. 1 zákona.
69. Dále se městský soud zabýval službami přesčas nařízenými z důvodu, že jiný příslušník čerpal služební volno podle § 70 odst. 2 písm. f) zákona z důvodu **ošetřování člena rodiny**. Jednalo se o služby přesčas konané ve dnech 24. a 25. 3. 2012 a ve dnech 27. a 28. 1. 2014.

70. Judikatura správních soudů takovýto důvod pro nařízení služby přesčas uznává (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 27/2017-31, nebo ze dne 27. 9. 2018 č. j. 9 As 207/2018-20). V posuzovaném případě jsou ve správním spise založena příslušná rozhodnutí o potřebě ošetřování a žádanky o služební volno; tyto podklady jsou zcela dostatečné k tomu, aby městský soud mohl konstatovat, že služby přesčas konané ve dnech 24. a 25. 3 2012 (viz bod 17 písm. h) shora) a ve dnech 27. a 28. 1. 2014 (viz bod 19 písm. b) shora) byly nařízeny v souladu s § 54. odst. 1 zákona.
71. Dále se městský soud zabýval službami přesčas nařízenými z důvodu **zhoršené bezpečnostní situace**. Jednalo se o služby přesčas konané dne 25. 1. 2012 a dne 5. 2. 2012.
72. V případě tohoto důvodu lze rovněž vycházet z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 27/2017-31, ve kterém tento soud konstatoval, že i potřeba více příslušníků k zajištění bezpečnostně náročnějších akcí, které jsou dopředu známy, jsou zákonným důvodem pro nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona. Konkrétně uvedl (bod 38 rozsudku): *„Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že české předsednictví v Radě Evropské unie bylo známo dlouho dopředu. To však neznámá, že by šlo o výjimečný důvod, pro který lze z důležitého zájmu služby nařídit službu přesčas. Předsednictví bylo známo dopředu, šlo však o výjimečnou akci, která vyžadovala mimořádné nároky na zajištění bezpečnosti z hlediska množství delegací a rozšířeného okruhu chráněných objektů. Šlo navíc o akci časově omezenou, byť půlroční, pro kterou nemá význam trvale zvětšovat kapacity policie, především útvaru pro ochranu ústavních činitelů. Je logické, že v souvislosti zajištěním bezpečnosti této akce byl značně zatížen právě útvar pro ochranu ústavních činitelů, u kterého žalobce sloužil. Nejvyšší správní soud uvádí, že sice bylo dopředu známo, že v průběhu českého předsednictví budou na policii kladeny zvýšené nároky, nicméně šlo o natolik zvýšené nároky spojené s mimořádnou akcí, že k jejich pokrytí bylo možno nařídit službu přesčas v souladu se zákonem.“*
73. V případě menších bezpečnostních akcí, které si ad hoc vyžadají zvýšený počet příslušníků ve službě, ale které jsou z hlediska dlouhodobého chodu činnosti útvaru běžné, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 153/2018-46, naopak konstatoval (bod 32 rozsudku): *„Podle Nejvyššího správního soudu by důvod krátkodobých nedostatečných kapacit z důvodu jiné, souběžně konané bezpečnostní akce, mohl být uznán jako relevantní pokračování 1 As 153/2018 - 49 pro zákonnost nařízení služby přesčas; tento důvod se ovšem v evidenci důvodů nařízených přesčasů stejně jako ve zbytku správního spisu neobjevuje. Naopak z čl. 393 správního spisu, na který odkazuje stěžovatel, plyne, že se bezpečnostní akce v Národním divadle účastnilo třináct příslušníků sboru, což z kontextu ani z tvrzení stěžovatele neplyne, že by bylo - byla-li akce předem oznámena - nad kapacitu sboru v režimu běžných rozpisů služeb. Tyto jednodenní akce v konkrétních místech nelze s půlroční akcí, jako bylo české předsednictví Rady Evropské unie, které se účastní množství zahraničních delegací, srovnávat. Ani odkaz na nepravidelnost a různost bezpečnostních akcí nemůže obstát, neboť nepravidelnost a různost je přirozenou součástí ochrany ústavních činitelů, kteří se z podstaty své profese účastní nepravidelných a různých akcí.“*
74. V případě služeb přesčas konaných dne 25. 1. 2012 a dne 5. 2. 2012 (viz bod 17 písm. c) a d) shora) se nejednalo o bezpečnostní akce natolik mimořádné a takového rozsahu, aby soud mohl jednoduše uzavřít, že je zřejmé, že byl dán *důležitý zájem služby* pro nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona. Ze situační zprávy k bezpečnostní akci ze dne 25. 1. 2012 je uvedeno, že došlo k zajištění protestního shromáždění před ZÚ Kuba, a to 6 + 1 policistou ÚOÚČ, 4 policisty MO Praha 6, psuvodem specialistou a videotechnikem

ÚOÚČ. Ze situační zprávy k bezpečnostní akci ze dne 5. 2. 2012 je uvedeno, že byla zajištěna demonstrace před ZÚ Sýrie, a to 10 policisty ÚOÚČ, 5 policisty OSO, psovodem specialistou OSO a 2 policisty MO PČR. Ve správním spisu je rovněž založen *přehled událostí u chráněných objektů ve vybraných dnech*, z něhož vyplývá, že obdobné bezpečnostní akce nastávaly vcelku pravidelně, několikrát do měsíce.

75. Městský soud je ve světle citované judikatury toho názoru, že bezpečnostní akce jako byly ty zajišťované dne 25. 1. 2012 a 5. 2. 2012 nebyly v činnosti ÚOÚČ nikterak výjimečné; naopak jednalo se o vcelku pravidelnou (byť konkrétně dopředu ne vždy předvídatelnou) součást činnosti útvaru. S těmito bezpečnostními akcemi tudíž muselo či mělo být u ÚOÚČ počítáno a měly jim být uzpůsobeny i standardní personální kapacity. Tyto bezpečnostní akce tedy samy o sobě nezakládají *důležitý zájem služby* pro nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze v případě, že by uvedené bezpečnostní akce bylo třeba zajistit v situaci, kdy byl bezpečnostní sbor mimořádně oslaben z dalších důvodů (např. vícero bezpečnostních akcí najednou; osoby v pracovní neschopnosti apod.).
76. Městský soud se dále zabýval **dalšími žalobními námitkami**.
77. Nedůvodná je první žalobní námitka (viz bod 4 shora) směřující vůči tomu, že správní orgány dostatečně nezkoumaly celkovou personální situaci u útvaru. Toto tvrzení není pravdivé, součástí správního spisu je *Analýza naplněnosti 1. oddělení ÚOÚČ*, ze které vycházel ředitel ÚOÚČ v prvostupňovém rozhodnutí. Právě na jeho str. 7 a dále na str. 9 a 10 se k personální situaci u útvaru podrobně vyjadřuje, přičemž z provedené analýzy vyplývá, že naplněnost 1. oddělení (i ostatních oddělení útvaru) byla v letech 2011 až 2014 vždy v rozmezí 93 – 97 %. Hodnocení, že nelze v daném případě hovořit o trvalém personálním podstavu, městský soud hodnotí jako přiměřené (ztotožňuje se s žalovaným, že u tak velkého útvaru může být obtížné zajistit vždy 100% naplněnost) a mající oporu ve správním spisu.
78. Naopak jako důvodnou městský soud hodnotí třetí žalobní námitku (viz bod 6 shora). Z výsledků npor. Mgr. L. B. skutečně vyplynulo, že ranní instruktáž (konaná od 7:30 hod.) není započítávána do výkonu služby (ta podle systému Ekis Web II) počíná až v 8:00. Z výsledku npor. Mgr. P. T. pak vyplývá, že stálou službu příslušník zpravidla nastupuje v 7:00, přičemž počátek služby se do systému Ekis Web II zapisuje až od 8:00. Žalobce ve vyjádření k výsledku svědků doručeném žalovanému dne 25. 9. 2015 na tento rozpor upozorňuje, žalovaný se jím ale v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval. V dalším řízení se tedy bude muset otázkou, od kdy reálně byla vykonávána služba (resp. zda údaje uvedené v systému Ekis Web II odpovídají skutečnosti) zabývat (co se rozumí výkonem služby, je stanoveno v § 1 odst. 4 zákona) a podle svého závěru případně upravit výši doplatku služebního příjmu za služby přesčas.
79. K páté žalobní námitce (viz bod 8 shora) městský soud uvádí, že *Analýza nařízených služeb přesčas* má oporu ve správním spisu, kdy ke každé službě přesčas jsou ve spisu vedeny příslušné podklady; některé podklady za roky 2011 a 2012 ve spisu nejsou (byly skartovány), nicméně i údaje za tyto roky mají oporu ve výpisech ze systému Ekis Web II. Rovněž soud ve správním spisu nezjistil rozpor v uváděných OEČ příslušníků, za které žalobce vykonával služby přesčas; jediná nesrovnalost, která ale již byla napravena v průběhu správního řízení (ve spisu je založena oprava *Analýzy nařízených služeb přesčas*),

se týkala služby konané ve dnech 9. a 10. 1. 2012, kdy byl původně uveden nesprávný důvod pro nařízení služby přesčas.

V.

Závěr a náklady řízení.

80. S ohledem na shora uvedené městský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil; v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. dále rozhodl věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovaný bude v dalším řízení v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku.
81. Městský soud rekapituluje závěry rozsudku takto: v dalším řízení se bude muset žalovaný zabývat, zda skutečně bylo promlčeno právo na služební příjem za služby přesčas konané ve dnech 10. a 11. 9. 2011 a ve dne 23. 9. 2011; přičemž v případě služeb konaných ve dnech 20. a 21. 11. 2011, ve dne 19. 12. 2011, ve dnech 9. a 10. 1. 2012 a ve dnech 14. a 15. 1. 2012 městský soud shledal, že právo na služební příjem za ně náležející nebylo promlčeno. Dále se žalovaný bude muset znovu zabývat zákonností všech posuzovaných služeb přesčas, a to v intencích, které soud vymezil, s výjimkou služeb přesčas konaných dne 19. 12. 2011 (viz bod 16 písm. b) shora), ve dnech 13. a 14. 2. 2012 (viz bod 17 písm. e) shora), ve dnech 24. a 25. 3. 2012 (viz bod 17 písm. h) shora), ve dnech 7. a 8. 3. 2013 (viz bod 18 písm. c), dne 21. 3. 2013 (viz bod 18 písm. d) shora), ve dnech 27. a 28. 1. 2014 (viz bod 19 písm. b) shora) a ve dnech 1 a 2. 2. 2014 (viz bod 19 písm. c) shora), které byly podle názoru soudu nařízeny v souladu s § 54 odst. 1 zákona. Vedle toho se žalovaný bude muset zabývat tím, jestli informace o začátku výkonu služby zanesené do systému Ekis Web II odpovídají skutečnosti, a pokud ne, tak odpovídajícím způsobem upravit výši doplatku služebního příjmu za služby přesčas (viz bod 78 shora).
82. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Žalobce nebyl právně zastoupen, náleží mu tudíž náhrada nákladů toliko za zaplacený soudní poplatek, a to ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. května 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu